

Arrest

nr. 191 811 van 11 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Azerbeidzjaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Azerbeidzjaans staatsburger van Azerische origine afkomstig uit Baku. U bent sinds 2008 officieel lid van de partij Musavat maar als student was u al sinds 2003-2004 actief voor deze oppositiepartij. U werkte sinds 2008 ook als journalist-fotograaf o.a. voor de organisatie 'Azad Muhbirler' (vrije journalisten) o.l.v. Emin Huseynov, de krant 'Esrin Ziyalisi' (de intellectueel van de eeuw), en de krant Musavat. U nam deel aan manifestaties en werd meerdere malen opgepakt door de politie. U werd toen telkens mishandeld en beledigd. Op 18/08/2013 nam u n.a.v. de presidentsverkiezingen deel aan een meeting van de oppositie. De politie nam uw fototoestel in beslag. Na de manifestatie ging u naar

het politiekantoor om uw fototoestel terug te krijgen. U werd er enkele uren vastgehouden en ondervraagd over uw activiteiten. U werd vernederd en geslagen. Twee dagen later ging u naar de organisatie 'Azad Muhbirler' en vroeg u aan Huseynov om u te helpen. Op 25/08/2013 werd u opgebeld door de KGB met de vraag dat u naar huis zou gaan en dat ze er u opwachten. Wat later belde uw moeder u en zei dat er mensen van de KGB naar u zochten. U weet niet waarvan u beschuldigd wordt en vluchtte onmiddellijk naar Georgië. U trok naar Turkije waar u op 15/09/2013 het vliegtuig naar Oostenrijk nam. U reisde door naar België waar u op 18/09/2013 uw asielaanvraag indiende. U bent in het bezit van een perskaart en een attest van de krant 'Esrin Ziyalisi'.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van uw politieke en journalistieke activiteiten werd gevisieerd door de Azerbeidzjaanse autoriteiten. Na uw deelname aan de manifestatie van 18/08/2013 en uw vraag tot hulp aan Emin Huseynov op 20/08/2013 vernam u dat de KGB u zocht. Er moet echter worden opgemerkt dat u een manifest gebrek aan kennis vertoont wat betreft de toenmalige politieke situatie.

Zo verklaart u (CGVS p. 11) dat u op 18/08/2013 n.a.v. de presidentsverkiezingen deelnam aan een manifestatie van de oppositie, dat de politie toen uw fototoestel in beslag nam, en dat toen u dit fototoestel ging terughalen u enkele uren werd vastgehouden in het politiekantoor waar u werd geslagen en vernederd. Gevraagd of deze manifestatie rond een bepaald specifiek thema werd georganiseerd stelt u (CGVS p. 12-13) dat het doel was om Janil Hasani, de kandidaat van de verenigde oppositie, te steunen in het kader van de komende presidentsverkiezingen. U specificeert dat die dag nog andere oppositieleiders zoals Rustam Ibragimbeyov, Isa Gambar en Ali Kerimli, zich kandidaat hadden gesteld hiervoor maar dat Hasanli toen werd verkozen als de presidentskandidaat voor de oppositie. Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt echter dat Rustam Ibragimbeyov reeds op 02/07/2013 was verkozen tot de presidentskandidaat van de verenigde oppositie en dat de manifestatie van 18/08/2013 werd gehouden als teken van steun voor deze enige kandidaat van de verenigde oppositie voor de presidentsverkiezingen. Toen de kandidatuur van Ibragimbeyov voor de presidentsverkiezingen op 27/08/2013 werd geweigerd door de centrale kiescommissie werd Hasanli, die op 24/08/2013 door de verenigde oppositie was aangeduid als back-up kandidaat, aangesteld als de presidentskandidaat van de verenigde oppositie. De vaststelling dat u niet weet dat Ibragimbeyov reeds een maand voor deze manifestatie was verkozen tot de kandidaat van de verenigde oppositie, dat deze meeting van 18/08/2013 werd gehouden om diens kandidatuur voor de presidentsverkiezingen te ondersteunen, dat Hasanli pas één dag voor uw vlucht uit uw land van herkomst werd aangeduid als back-up voor Ibragimbeyov, en Hasanli pas twee dagen nadat u reeds uw land had verlaten de presidentskandidaat van de verenigde oppositie werd, ondermijnt op manifeste wijze uw asielrelaas. Van een politiek activist en journalist die manifestaties bijwoont mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij weet heeft van deze essentiële elementen, m.n. wie door zijn partij mede werd aangesteld als kandidaat voor de presidentsverkiezingen en wat het onderwerp was van de laatste manifestatie waaraan hij deelnam en ten gevolge waarvan hij werd gevisieerd door de autoriteiten. Voorts kon u zich aanvankelijk (CGVS p. 13) de naam van de raad waaronder de oppositie zich had verenigd niet herinneren en verklaarde u later (CGVS p. 16) dat deze raad 'Hemkarlar Ittiraqi' (Union of Solidarity) heet, hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier, waaruit blijkt dat de oppositie zich toen verenigde onder de naam 'Demokratik Qüvvələrini Milli Surasini' (National Council of Democratic Forces).

Deze vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde politieke en journalistieke activiteiten in de periode voor uw vlucht uit uw land van herkomst.

De door u aangebrachte documenten kunnen deze conclusie niet wijzigen. De door u voorgelegde perskaart van 'Esrin Ziyalisi' was geldig tot 31/12/2014 maar toont niet aan dat u effectief tot aan uw vertrek uit uw land van herkomst journalistieke activiteiten voor deze krant heeft verricht. Het attest van de krant 'Esrin Ziyalisi' vermeldt dat u voor kranten en redacties heeft gewerkt maar toont wederom niet aan dat u tot aan uw vertrek uit uw land van herkomst journalistieke activiteiten heeft verricht. Nog wat deze documenten betreft dient te worden opgemerkt dat het algemeen geweten is (zie informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat dergelijke documenten in Azerbeidzjan makkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling en dus sowieso een geringe bewijswaarde hebben. Dit wordt verder bevestigd in de vaststelling dat u verklaart (CGVS p. 9-10) dat u ongeveer twee maanden voor uw gehoor op het CGVS van 14/02/2014 aan uw vriend M. (...) heeft gevraagd het attest van de krant 'Esrin Ziyalisi' te gaan halen bij de directrice van de krant. U specificeert dat u dit eind november of eind december 2013 aan hem vroeg. Het attest is echter opgesteld op 25/09/2013 hetgeen bezwaarlijk te rijmen valt met uw beweringen. Voorts wordt in het attest vermeldt dat u werkte voor de socio-politieke krant 'Esrin Ziyalilari' (Intellectuelen van de eeuw). Uit de informatie toegevoegd aan uw dossier blijkt echter dat 'Esrin Ziyalilari' geen krant is maar een liefdadigheidsinstelling, waardoor er ernstig kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit attest. Verder is het merkwaardig dat de voornaam van de directrice anders

geschreven is ('Malyeka') in vergelijking met de stempel op het document die haar naam vermeldt ('Maleyka'). Ook deze vaststelling is niet bevorderlijk voor de bewijskracht van dit document.

De ongeloofwaardigheid van uw relaas wordt verder bevestigd door de vaststelling dat uw opeenvolgende verklaringen wat betreft uw problemen incoherent en tegenstrijdig zijn.

Zo verklaart u (CGVS p. 14-15) dat u na het voorval van 18/08/2013 twee dagen later met Emin Huseynov ging praten en hem vroeg om een document op te stellen waarin hij uw problemen zou aanklagen en een onderzoek er naar zou voeren. Daar u enkele dagen later het land ontvluchtte had Huseynov echter nog geen dergelijk document kunnen opstellen. Gevraagd waarom u een dergelijk document van hem wou stelt u dat u dit als bewijs wou voorleggen op het CGVS. Er dient echter te worden vastgesteld dat u pas op 25/08/2013, toen u vernam dat de KGB op zoek was naar u, de beslissing nam om uw land te verlaten, zodat bezwaarlijk kan worden begrepen dat u reeds voor deze datum een document zou willen bemachtigen om uw asielaanvraag te ondersteunen daar u toen nog niet wist dat u uw land zou ontvluchten. Bij confrontatie wijzigt u uw relaas en stelt u dat toen u in België was u een dergelijk document aan Huseynov heeft gevraagd, hetgeen echter niet te rijmen valt met uw hierboven vermelde aanvankelijke beweringen waarom u op 20/08/2013 Huseynov opzoekt.

Meer nog, gevraagd wat u heeft ondernomen om te weten te komen van wat u wordt beschuldigd verklaart u (CGVS p. 17) dat u sinds uw vertrek niet meer gesproken heeft met Huseynov maar dat u vanuit België twee vrienden in Azerbeidzjan heeft gecontacteerd en dat zij met Huseynov hierover hebben gepraat. Kort hierna stelt u dan weer dat u vanuit België Huseynov heeft opgebeld, dat hij er telefonisch niet wou over spreken en telkens de telefoon ophing. Gevraagd waarom hij niet met u wou spreken verklaart u echter daarentegen dat hij wel met u sprak maar geen concrete info had voor u. Geconfronteerd met de vaststelling dat er een verschil is tussen niet willen spreken en de telefoon ophangen, en wel spreken maar geen informatie kunnen geven, geeft u nietszeggende antwoorden als dat Huseynov geen goede vriend van u is, dat jullie niet spreken over u, en dat andere journalisten problemen hebben, hetgeen echter geen verklaring biedt voor uw hierboven vermelde volatiele en incoherente beweringen.

Voorts blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 19-20) dat u gedurende de vijf jaar dat u journalist was ongeveer 12 keer werd vastgehouden door de politie, dat u toen telkens n.a.v. een deelname aan een manifestatie werd meegenomen naar het politiekantoor en er elke keer geslagen werd. Uit de door u bij de DVZ ingevulde vragenlijst van het CGVS blijkt echter (DVZ vragenlijst pt. 3.1) dat u toen te kennen gaf dat u 3 tot 4 maal werd meegenomen door de politie. Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 19) dat men u bij de DVZ vroeg om te vertellen wat er de laatste jaren gebeurd was, dat u er niet alles verteld heeft en misschien de vraag niet goed heeft begrepen maar dat u er sprak over de periode voor uw vertrek. Ondanks het feit dat voormelde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van een asielzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt, m.n. het aantal keren dat hij werd opgepakt door zijn autoriteiten. Uit de voorafgaande verklaring aan de vragenlijst blijkt immers dat aan u de noodzaak werd medegedeeld dat u de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat u een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke u uw asielmotieven diende uiteen te zetten en werd u bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden uw asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Ook werden de genoteerde verklaringen u nogmaals in het Azerisch voorgelezen (CGVS p. 2), zodat u hoe dan ook nog de mogelijkheid werd geboden om eventuele fouten recht te zetten, hetgeen u niet heeft gedaan. U had overigens nogmaals de kans om bij aanvang van uw gehoor op het CGVS eventuele fouten in de vragenlijst recht te zetten, doch u maakte geen opmerkingen in die zin. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen inzake uw vliegreis van Turkije naar Oostenrijk. Zo verklaart u (CGVS p. 21-22) dat u met uw eigen paspoort reisde en dat de passeur voor een visum had gezorgd. U weet echter niet welk land dit visum had uitgereikt. De passeur nam uw paspoort bij aankomst in Wenen af, u weet niet waarom. Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort die werd gebruikt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Azerbeidzjaans paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over

bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algehele oprechtheid komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van de motiveringsplicht en haalt in een tweede middel aan dat de bestreden beslissing een disproportionele maatregel betreft en haar derhalve een moeilijk te herstellen nadeel oplevert.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij opwerpt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op *"irrelevante details, dewelke evengoed hun oorsprong kunnen vinden in de enorme stress die op het ogenblik van het verhoor bij het CGVS rust op de schouders van elke asielzoeker"* oordeelt de Raad de motivering van verwerende partij, in het bijzonder dat verzoekende partij als politiek oppositieactivist en journalist het concrete thema van de manifestatie van 18 augustus 2013 niet kent wat mede impliceert dat het verloop van de aanduiding van de presidentskandidaat voor de oppositie haar totaal bijster is, dat zij de naam van de Raad waaronder de oppositie zich had verenigd foutief benoemt, dat het chronologisch verloop van het aanvragen en het opmaken van een wezenlijk attest van de krant "Esrin Ziyalisi" niet compatibel

is waarbij zelfs de naam van de directrice in dit attest op twee wijzen wordt geschreven, dat aan Huseynov reeds een document werd gevraagd ter ondersteuning van een asielaanvraag hoewel pas later werd beslist naar aanleiding van een concrete bedreiging het land te verlaten, dat een flagrante tegenspraak werd vastgesteld betreffende het aantal vasthoudingen, dat volatiële en inconsistente verklaringen werden afgelegd in verband met de contactneming met Huseynov en dat het volstrekt onaannemelijk is dat verzoekende partij het land niet zou kennen die haar het visum uitreikte om naar West-Europa te komen, duidelijk wezenlijke elementen betreffen van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas. Voormelde motieven van verwerende partij kunnen dan ook bezwaarlijk als detaillistisch worden aangenomen.

Met betrekking tot het gehoor wijst de Raad erop dat, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, dit verzoekende partij niet ontslaat van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven, inclusief de gevolgde vluchtroute en de gebruikte reisdocumenten aldus geen details betreffen. De argumentatie van verzoekende partij aangaande de verwarring door stress, doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. X).

2.2.4.1. Aangaande de onjuiste verklaringen betreffende het thema van de manifestatie van 18 augustus 2013, waarbij verzoekende partij haar fototoestel werd afgenomen, werd aangehouden en geslagen, betoogt verzoekende partij dat het feit dat zij zich van naam van kandidaat vergist en de uiteindelijke presidentskandidaat vernoemt in plaats van de initiële presidentskandidaat niet van die aard is om zonder meer te oordelen dat zij een *“manifest gebrek aan kennis vertoont wat betreft de toenmalige politieke situatie”*.

2.2.4.2. De Raad acht het evenwel volstrekt onaannemelijk dat iemand die reeds sedert 2003 actief is voor een oppositiepartij en die sinds 2008 journalist is – mede gezien het verloop van aanduiding en aanvaarding van de uiteindelijke presidentskandidaat voor de oppositie – de verkeerde naam van de presidentskandidaat weergeeft voor wiens steun de manifestatie werd georganiseerd. Bovendien gaat verzoekende partij totaal voorbij aan de motivering van verwerende partij dat zij zelfs de naam van de Raad waaronder de oppositie zich had verenigd foutief benoemd, wat gezien het zelf beweerde profiel van verzoekende partij – oppositieactivist en journalist – absoluut onaanvaardbaar is. De Raad stelt vast dat verzoekende partij laatst vermelde motivering ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd.

2.2.5.1. Betreffende de motivering aangaande het attest van de krant “Esrin Ziyalisi” stelt verzoekende partij dat daar waar dit attest verwijst naar *“Esrin Zyalilari”* dit inderdaad een liefdadigheidsinstelling betreft die evenwel ook *“een soort krant”* uitbrengt. Verder kan het haar niet ten kwade worden geduid dat zij haar land van herkomst halsoverkop heeft verlaten zonder enig document en dat zij thans via via aan de nodige documenten tracht te komen.

2.2.5.2. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij totaal voorbijgaat aan de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij pas in november-december 2013 via via solliciteerde naar een attest van de krant “Esrin Ziyalisi” daar waar dit attest reeds werd opgemaakt op 25 september 2013, wat chronologisch niet strookt en door verzoekende partij in haar verweer ongemoeid wordt gelaten. Evenmin doet verzoekende partij een poging om de motivering aangaande de verschillende schrijfwijze van de naam van de directrice te weerleggen waardoor ook deze als onbetwist en vaststaand moet worden beschouwd. Voormelde niet aangevochten motieven van verwerende partij betreffende het attest van de krant “Esrin Ziyalisi” doen terecht besluiten dat aan dit attest geen enkele bewijswaarde kan worden toegekende en bevestigt de informatie dat documenten in Azerbeidzjan makkelijk op vraag te verkrijgen zijn tegen betaling. Dat verzoekende partij via via aan de nodige documenten tracht te komen, staat haar volledig vrij en betreft geen punt van discussie.

2.2.6. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij ook de motieven van verwerende partij dat aan Huseynov reeds een document werd gevraagd ter ondersteuning van een asielaanvraag hoewel pas later werd beslist naar aanleiding van een concrete bedreiging het land te verlaten, dat een flagrante tegenspraak werd vastgesteld betreffende het aantal vasthoudingen, dat volatiële en inconsistente verklaringen werden afgelegd in verband met de contactneming met Huseynov en dat het volstrekt onaannemelijk is dat verzoekende partij het land niet zou kennen die haar het visum uitreikte om naar West-Europa te komen, ongemoeid laat waardoor ook deze als onbetwist en vaststaand dienen te worden beschouwd.

2.2.7. Betreffende de door verzoekende partij als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde documenten, in het bijzonder een nationaal paspoort – althans naar zij zelf beweert – een attest van het Modern Hospital van 12 juli 2013, een attest van het openbaar ministerie van 21 oktober 2015, een attest van “Azad Söz” van 26 mei 2016 en een attest van de politie van 7 januari 2016 (bijlagen 4 en 5 a-d), stelt de Raad vast dat deze documenten geen originelen betreffen, doch kleurenkopieën. De Raad is evenwel van oordeel dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij volstrekt geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Azerbeidzjan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Waar verzoekende partij nog stelt dat de bestreden beslissing een disproportionele maatregel betreft daar zij inmiddels volledig is geïntegreerd in de Belgische samenleving en vast werk heeft en zij dit bij een gedwongen terugsturen naar haar land van herkomst zou verliezen, waarbij nog moet worden opgemerkt dat zij nog bitter weinig banden heeft met haar land en er volledig vreemd aan is geworden, wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel, in de mate dat verzoekende partij een afweging wenst tussen de negatieve beslissing en de gevolgen van de verwijdering, onder deze vorm in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij. De Raad benadrukt dat onderhavige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft.

2.2.11. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT